

fig den Uleilighed at stræbe efter at faae Udskrivningsvæsenet i disse Lande paa en eensartet Fod, saa gjør han sig mere Uleilighed, end han som Krigsminister behøver, thi det kan være Krigsministeren det Samme, paa hvilken Maade man udfriiver i de forskjellige Landsdele, naar han kun faaer udfkrevet, hvad han behøver og skal have. Han har ikke med Mandstabets Udskrivning at bestille, før Udskrivningen er fuldbyrdet, og han har kun dermed at bestille, forsaavidt Indkaldelsesmaaden angaaer. Skulde det altsaa være med Hensyn til Indkaldelsesmaaden, at det meget Skriveri fandt Steb, saa er der ogsaa der let paa viselige Maader, hvorved man kan bringe det til en langt lettere Afgjørelse. Herved skal jeg bemærke, at vi her i Rigsdagen have havt et Forslag for, som vi gif løs paa at bearbejde i en anden Retning, og hvortil vi idetmindste ikke fandt Understøttelse fra Krigsministerens Side, og en afgjort Modstand fra Justitsministerens Side, og det gif ud paa at have et Generalkrigscommissariat. Var man gaaet ind paa det Forslag, som dengang gif ud herfra Rigsdagen, men som man afviste, saa havde det hele Udskrivningsvæsen, og navnlig Alt, hvad der angaaer Krigsministeriets Stilling i Henseende til Indkaldelsesvæsenet, staaet paa en langt simplere Fod; Indkaldelsesvæsenet vilde være ordnet meget simplere og hurtigere gennem de dengang foreslaaede nye Foranstaltninger, thi nu har man baade med Udskrivningsbestyreren og med Amtmændene at gjøre, foruden Justitsministeriet. Naar man var gaaet ind paa den foreslaaede Vej, saa havde man udelukkende havt med Amtmændene at gjøre, saa havde det Hele været organiseret paa en saadan Maade, at Indkaldelsen havde været let og Tilsynet med Befolkningen meget let. Jeg har kun udpeget denne ene Sag, fordi det er en Sag, som ligger alle Folk nærmere, og som de lettere kunne komme ind paa. Jeg skulde, naar jeg havde Tid og Materiale, tage enhver af de Gjenstande for, som henhøre under Krigsministeriet, og jeg tør sige, at det skulde være meget faa, om hvilke det ikke skulde lykkes mig, endog meget snart, at kunne udpege Maader, hvorved en stor Mængde Skriveri vilde spares. Det er deri, Konsten bestaaer;

den bestaaer ikke i ideligt at skaffe nye Folk, som skabe et nyt Skriveri, og igjen skaffe nye Folk, som atter skabe et nyt Skriveri; men Konsten bestaaer i at indskrænke Skriveriet til det mindst mulige, og hellere at komme til at behøve færre Folk til det Skriveri, man har, end at behøve flere Folk, der skabe nyt Skriveri. Det er ogsaa en Grund, hvorfor vi maae støtte Krigsministeren; han lider under Tyngden af det meget Skriveri, og vi maae bringe hans store Genie til at aabenbare sig i den Konst at udfinde, hvorledes dette Skriveri kan formindskes, og det gjøre vi bedst ved at holde ham indenfor Grændsen af den Folkebesætning, han har.

Krigsministeren: Mit Ønske er ikke at opholde den ærede Forsamling med yderligere Discussion om disse Materier, som den ærede Rigsdagsmand har bragt paa Bane. Hvad det angaaer, som den ærede Rigsdagsmand har antydnet om Børnepigten og dens Consequenter, saa troer jeg ikke, det er Dieblicket nu at gaae ind derpaa; jeg vil blot tillade mig at modsigge, hvad den ærede Rigsdagsmand sagde, at der for Dieblicket er dobbelt saamange Officerer og Underofficerer i Armeen, som der behøves til den foresaldende Tjeneste. For det Første holder man i Fredstid Officerer ikke blot for Fredstid, men ogsaa for Krigstid, thi da bliver Armeen betydeligt forøget, og man kan ikke improvisere Officerer og Underofficerer under Krigen; for det Andet skal jeg tillade mig at erklære, at, efter den Erfaring, jeg har, er der ingentunde flere Officerer end der behøves; der er af forskellige Grunde adskillige overcomplete Officerer over det normale Antal, men de ere saa fuldt beskæftigede, at der fattes Officerer i alle Retninger; det forstaaer sig, det kan være, at den ærede Rigsdagsmand er af den Mening, at det, de bestille, er overskødig og kunde spares; den nuværende Krigsbestyrelse er af en modsat Mening, og troer, at de ere beskæftigede paa en meget hensigtsvarende Maade og at det er en meget heldig Omstændighed, at der i dette Dieblif have endel overcomplete, ellers vilde Tjenesten for Officererne blive uoverkommelig. Naar den ærede Rigsdagsmand tiltroer sig at kunne, ved at sætte sine